వయస్సు కోరిక

"అయిదయి పోయింది. ఇంకా ఏంటి రాస్తూ కూర్చున్నావ్!" మాధురి పలకరింపుతో తుళ్ళిపడి వాచీ చూసుకుంది మాధవి.

అరే! అప్పుడే అయిదయిపోయిందే! తనివాళ పూర్తి చేయాలనుకున్న వర్క్ ఇంకా పూర్తవలేదు....

ఎక్కడవుతుంది? అవ్వదు. ఈ సీట్ మహాత్యం అది! ఎంత చేసినా వర్క్ అలా పుట్టుకొస్తూనే వుంటుంది. ఇంక ఇవాళ లాభం లేదు... రేపే!

"ఏవండోయ్! మేం మీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాం. మీరు వస్తారా? రారా?" మీద్కి వంగి మాలతి కాస్త గట్టిగా అనడంతో ఆలోచనల్లోంచి బయటపడింది మాధవి.

"ఇదిగో వచ్చేస్తున్నాను...." గబగబా టేబుల్ని సర్ది, సొరుగును లాక్ చేసింది.

"హమ్మయ్య! మొత్తానికి పెందలాడే ముగించావ్ నీ సర్దుడు కార్యక్రమాన్ని." నవ్వింది మాధురి.

"తప్పదుగా...." తనూ నవ్వింది మాధవి.

ముగ్గురు వెళ్లాల్సింది మూడు మూలలకి. అయినా ఆఫీస్‌లోంచీ ఒకేసారి బయటపడడం ముగ్గురికి అలవాటు. నాలుగడుగులు వేసి బషీర్‌బాగ్ చేరుకోగానే ఎవరి బస్టాప్ వైపు వారు వెళ్లిపోతారు. ఈ లోపే మాట్లాడుకోవాలి ఏం మాట్లాడుకున్నా.....!

"అవునూ! హీరోగారు ఇవాళ రానట్లున్నారే!" గేటు దగ్గరకు రాగానే అటు, ఇటు చూస్తూ అంది మాధురి.

"ప్చ్... రాలేదు" బరువుగా నిట్టూర్చింది మాలతి.

"ఏలనో పాపం?" వెంటనే విచారం వెలిబుచ్చింది మాధురి.

"ఏం అర్జంటు పని తగిలిందో....?" మాలతి జవాబు.

వాళ్ళ మాటలు వింటుంటే మాధవికి వుడుకుమోతుతనంగానూ వుంది, ఆనందంగానూ వుంది.

తనని చూడందే ఒక్క రోజుకూడా వుండలేడు ఈశ్వర్. సరిగ్గా అయిదు గంటలకల్లా ఆఫీస్ బయట ప్రత్యక్షం! వీళ్ళు తనని గోల చేస్తున్నారని చెప్పినా వినిపించుకోడు.

"ఎంత అర్జంటు పనయితే మాత్రం ఇక్కడ పాపం ఈ రాణీగారి బాధ గురించి కూడా ఆలోచించవద్దూ ఆ మహానుభావుడు?" నవ్వుతూ అంది మాధురి.

"మాధురీ! అటు చూడు...." మాధురి మాటలకి మధ్యలో అడ్డుపడుతూ దూరంగా వున్న బస్టాప్ కేసి చూపించింది మాలతి.

మాధురితో పాటు మాధవి చూపులూ చటుక్కున అటు మళ్ళాయ్.

ఈశ్వర్ నిలబడున్నాడు అక్కడ!

అతన్ని చూడగానే సిగ్గుపడిపోయింది మాధవి.

"రాజాగార్ని అపార్థం చేసుకున్నాం. క్షమించండి రాణీగారూ.... బై..... బై...." నవ్వుకుంటూ మాధురి, మాలతి విడిపోయారు.

వంటరిగా వస్తున్న మాధవిని చూడగానే విప్పారిన మొహంతో ఎదురొచ్చిడీశ్వర్"గుడీవినింగ్ మేడమ్...."

"మిమ్మల్ని ఇలా రోజూ ఆఫీస్ వేపు రావద్దన్నానా? చిరుకోపంగా అడిగింది.

"మీ ఇంటికి రావడానికి వీల్లేదు. ఆఫీస్‌కి రోజూ రావడానికి వీల్లేదు. మరిలా రోడ్డు మీదైనా కల్సుకోకపోతే నేనేమైపోవాలి?"

"మరేం పర్లేదు. ఇలా మీరు రోజూ ఇక్కడికి వస్తూంటే మా ఆఫీస్ వాళ్ళు చూసి, ఏమనుకుంటున్నారో తెల్సా?"

"పెళ్ళయిన వాళ్ళైతే ఈడు జోడు బావుందని ముచ్చటపడతారు. పెళ్ళి కాని వాళ్ళయితే ఈర్ష్యపడతారు. అయినా ఇంట్లో వాళ్ళు చూస్తే భయపడాలిగాని, ఆఫీస్‌లో వాళ్ళు చూస్తే భయపడాలా?"

"అదిగో నా బస్ వచ్చేస్తోంది....."

"మాధవీ! ప్లీజ్.... నీ కోసం ఆఫీస్ అయ్యీ అవకముందే ఆటోలో పడి మరీ ఇక్కడికి పరుగెత్తుకొచ్చాను. కోఠీ వరకూ నడిచి వెళ్దాం. అక్కడ్నించి నీవు బస్‌లో వెళ్ళిపో"

బస్సొచ్చి ఆగింది.

అయినా అటువేపు కదల్లేదు మాధవి. ఆమెకూ అతన్తో నడిచి వెళ్ళడమే సరదా! కానీ తన మనసు పూర్తిగా బయటపడితే ఎక్కడ చులకనైపోతానో అని భయం.

"నేన్రాను"

"ప్లీజ్" బ్రతిమాలాడతను. బస్ వెళ్ళిపోయింది.

అతను... అతని పక్కన ఆమె.... ఇద్దరూ నడుస్తూ బయల్దేరారు.

అలా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ నడుస్తుంటే ఇద్దరికీ ఎంతో ఆనందంగా వుంది. తమకి తెలీని వాళ్ళు తమవంక చూస్తుంటే గర్వంగా ఉంటుంది. తెలిసిన వాళ్ళు ఎక్కడ చూస్తారో అనే భయం కూడా దాన్నంటి పెట్టుకునే వుంది.

"రేపాదివారం కదా! నీ ప్రోగ్రాం ఏంటి?" మౌనాన్ని ఛేదిస్తూ అడిగాడు ఈశ్వర్.

"ఏమీలేదు"

"అయితే రెండు గంటలకల్లా రామకృష్ణా థియేటర్ దగ్గరికి వచ్చేయ్. నేను టికెట్లు తీసుకుని సిద్ధంగా వుంటాను."

"అమ్మో! సినిమాకా? నీతోనా? ఎవరైనా చూస్తే?"

"మరేం పర్లేదు ఆ మూలకి మనకి తెల్సిన వాళ్ళెవ్వరూ రారు"

"వస్తే.....?"

"వాళ్ళ ఖర్మ"

"వాళ్ళ ఖర్మకాదు మన ఖర్మ. మాధవి అతనెవర్తోనో సినిమాలకి, షికార్లకి తిరుగుతోందనే విషయం నిముషాల మీద వూరంతా పాక్కిపోదూ?"

"పాక్కిపోని. అప్పుడించక్కా ధైర్యంగానే షికార్లు కొట్టేయొచ్చు."

"నా వల్ల కాదు. ఇంట్లో తెలిస్తే బావుండదు. నేనేమి మగవాణ్ణి కాను. పెళ్ళి కావల్సిన ఆడపిల్లని...."

"మాధవీ.... ప్లీజ్.... రేపు నా పుట్టిన రోజు. నన్ను డిజప్పాయింట్ చెయ్యొద్దు. నా సెంటిమెంటుమీద దెబ్బ కొట్టొద్దు.... ప్లీజ్...."

"ఆల్‌రైట్ వస్తాను. కానీ సినిమా అయిపోగానే వెంటనే నన్నింటికి పంపించెయ్యాలి. మళ్ళీ హోటల్, పార్కులు అంటే...."

"అనను. సినిమా అయిపోగానే వెళ్ళిపోదువు గాని....."

"సరే!"

"థాంక్యూ"

ఇద్దరూ కామత్‌లోకి దారితీసారు.

అలవాటుగా సరాసరి అదే టేబుల్ దగ్గర కెళ్ళి కూలబడ్డారు. రోజూ అదే టయిమ్‌లో, అదే హోటల్‌కి వచ్చి, అవే కుర్చీల్లో కూర్చోవడం అదో సరదా!

"ఏంకావాలిసార్?" సర్వర్ వచ్చాడు.

అతను రోజూ తమని చూస్తూనే వున్నాడు. కాఫీ తప్ప అక్కడ మరేమీ తీసుకోరని అతనికి తెల్సు. అయినా రోజూ చూడగానే అలా అడుగుతూనే వుంటాడు. అది అతని విధి!

"రెండు కాఫీ" ఆర్డరిచ్చాడు ఈశ్వర్.

"ఇంకా ఏంటి విశేషాలు?" అడిగింది మాధవి.

"ఏమున్నాయ్! అంతా మామూలే! ఇంటి దగ్గర మాత్రం 'పెళ్ళి పెళ్ళి' అని ఒకటే గోల!" చిన్నగా నవ్వాడీశ్వర్.

"అబ్బబ్బ మా ఇంట్లోనూ అదే పెళ్ళిగోల! పెళ్లి.... పెళ్ళి...."

"అయితే ఒక పని చెయ్యి"

"ఏంటీ!" ఆత్రంగా అడిగిందామె.

"వెంటనే పెళ్ళి చేసుకో....."

"ఆ విషయం నాకూ తెల్సు. నువ్వేం చెప్పక్కర్లేదు". కోపంతో మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పిందామె.

ఆమె అలా మూతి తిప్పితే అతనికదో ఆనందం!

అంతలో సర్వర్ కాఫీలు తెచ్చాడు.

"నువ్వలా చిరుకోపంతో చూస్తుంటే నాకేమనిపిస్తుందో తెల్సా?" కాఫీని సిప్ చేస్తూ అడిగాడతను.

"ఏమనిపిస్తుంది?"

"ఇక్కడ. ఇంతమంది ముందు చెప్పడం కష్టం" చిన్నగా నవ్వాడతను. సిగ్గు పడిపోయిందామె. ఆ సిగ్గులో కొరబోయింది. చటుక్కున ఆ గ్లాసు నందుకుని సిప్ చేసి పెట్టేశాడు ఈశ్వర్.

ఆ టేబుల్ మీద వున్నది అదొక్కటే గ్లాస్! తప్పదు! ఆ గ్లాస్‌నే ఖాళీ చేసేసిందామె.

ఆమె గ్లాసుని టేబుల్ మీద పెట్టేలోపునే కాఫీ కప్పులు తారు మారయ్యాయి. ఇద్దరి కళ్ళలోనూ తృప్తి.

కాఫీ ముగించి ఇద్దరూ కోఠీ వేపు బయల్దేరారు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ.

సెకండ్లు.... నిమిషాలు.....

దూరం కరిగిపోయింది. గమ్యం వచ్చేసింది.

ఇక ఇద్దరూ విడిపోవాలి.

తప్పదు!

ఇద్దరి గుండెల్లోనూ దిగులు...

మళ్ళీ కల్సుకోవడానికి దాదాపు ఇరవై నాల్గుగంటల వ్యవధి!

ఇంతలో ఆమె ఎక్కాల్సిన బస్సు రానే వచ్చింది. ఆమె నెక్కించుకుని బస్ వెళ్ళిపోతూంటే దిగులుగా చేయి ఊపాడీశ్వర్.

***

"ఏరా! ఇంకెన్నాళ్ళు. వచ్చేనెల దాటితే మళ్ళీ ముహూర్తాలు లేవు. ఆ సంబంధం మీద అసలు నీ అభిప్రాయమేంటో తేల్చేయ్ ఇవాళ" రాత్రి భోజనాల దగ్గర నిరంజనంగారడిగారు ఈశ్వర్ని.

"ఇది ఒక్క రోజుకి సంబంధించిన విషయం కాదు కదా నాన్నా. నాకు కొద్దిగా టైమ్ కావాలి"నసిగాడు ఈశ్వర్.

"ఇంకెంత కాలం? నెల దాటిపోయింది, మనం ఆ సంబంధం చూసివచ్చి. మనకి తొందర లేకపోయినా ఆడ పిల్ల గల వాళ్ళు వాళ్ళకి తొందర వుంటుంది.... రేపొక్క రోజు టైమిస్తున్నాను. ముహూర్తం పెట్టేయమని నేనే కబురు చేస్తాను ఆ తర్వాత...." భోజనం అయిపోవడంతో నిరంజనంగారక్కడి నుంచి వెళ్ళి పోయారు.

తన పెళ్ళి విషయంలో కూడా తనకి పూర్తి స్వాతంత్ర్యం ఇవ్వకుండా ఆయనలా ఖండితంగా మాట్లాడేసరికి వుక్రోషం ముంచుకొచ్చింది ఈశ్వర్కి. తండ్రికి జవాబు చెప్పలేదు. తల్లికి చెప్పి లాభం లేదు. నిస్సహాయంగా చేయి కడిగేసుకుని లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రంతా అతనికి సరిగ్గా నిద్ర పట్టలేదు.

రేపొక్కరోజే తనకి టైమ్!

ఈ విషయాలన్నీ రేపే మాధవికి చెప్పేయాలి. రకరకాల ఆలోచనల్తో అర్ధరాత్రి దాటింతర్వాత ఎప్పుడో నిద్రపట్టింది.

మర్నాడు లేచింది మొదలు దిగులు.

ఈ ఒక్కరోజే గడువు. తను చెప్పక పోయినా తండ్రే నిశ్చయించేస్తాడు. ఆయనచేత బలవంతాన వప్పించబడే బదులు తనే వప్పుకోవడం మేలు కదా!

ఇప్పుడు వప్పేసుకుంటే ఆ విషయం మాధవికి చెప్పొద్దూ? ఆమె ఏమంటుందో తననెలా అర్థంచేసుకుంటుందో?

ఆమెకన్ని విషయాలూ చెప్పేయాలి. అప్పుడామె ఎలా చెబితే అలా నడుచుకోవాలి. అదొక్కటే మార్గం! చివరికానిశ్చయా కొచ్చాడీశ్వర్.

ఒంటిగంట నుంచే రామకృష్ణా దగ్గర నిలబడి ఆమె కోసం ఎదురుచూడసాగాడు.

కాలం చాలా భయంకరంగానూ, బాధాకరంగానూ నడుస్తోంది.

దాదాపు రెండు గంటల ప్రాంతంలో వచ్చింది మాధవి.

ఆమెను చూడగానే అతని మనసులో ఆనందం, బాధ- రెండూ చోటు చేసుకున్నాయ్.

ఆమెకీ విషయం చెప్పేయాలి.

ఎలా?

"మాధవీ!" బాధగా అన్నాడీశ్వర్.

"ఏమిటీ?" చకితురాలై అడిగింది మాధవి.

"మన సినిమా ప్రోగ్రామ్ కాన్సిల్ చేద్దాం"

"ఎందుకూ?"

"మనం సీరియస్‌గా మాట్లాడుకోవాలి"

"దేన్ని గురించి?"

"అదే - మన భవిష్యత్తు గురించి"

"దానికెమయిందిప్పుడు?"

"మా నాన్నగారు వార్నింగిచ్చారు. ఇవాళ సాయంత్రంలోగా ఏదో ఒకటి తేల్చి చెప్పేయమన్నారు. ఏం చెప్పినా, ఎలా చెప్పినా వచ్చే నెల్లోనే వివాహం జరిగిపోవాలట....."

మాధవి నీరసపడిపోయింది.

"అయ్యో! మరిప్పుడేం చేద్దాం?"

"పద. ముందు పార్క్ కెళ్లి కూర్చుని అప్పుడు మాట్లాడుకుందాం"

ఇద్దరూ ఆటోలో పార్క్ కి చేరుకున్నారు. మధ్యాహ్నం సమయం కావడం వల్ల నిర్మానుష్యంగా వుంది పార్క్.

"ఇప్పుడు చెప్పు మాధవీ! ఏం చేద్దామంటావ్? అడిగాడీశ్వర్.

"నాకేమీతోచడం లేదు. మీరే ఆలోచించండి"

"పోనీ మనిద్దరం ఎక్కడికయినా పారిపోదామా?"

"అమ్మో" తుళ్ళి పడింది మాధవి.

"ఏం! భయమెందుకు? ఆమాత్రం ధైర్యం చేయకపోతే ఎలా? మన ప్రేమ పూర్తిగా ఫలించాలని నువ్వు కోరుకోవడం లేదూ?"

"ఊహూ! ఎక్కడికైనా వెళ్లి పోవడానికి నేనొప్పుకోను" ఆలోచిస్తూ అంది మాధవి.

"అంతేనా?" విచారంగా అడిగాడు ఈశ్వర్.

"అంతే! నా వల్ల కాదు బాబూ. ఇంకేమయినా వుందా? వూరంతా గగ్గోలెత్తి పోదూ? జీవితమంతా మనల్ని వేలెత్తి చూపుతూనే వుంటారందరూ"

"మరేం చేద్దామంటావో చెప్పు"

"పెద్దవాళ్లు చెప్పినట్లే నడుచుకోవడం మంచిదనుకుంటున్నాను"

"మాధవీ!" దెబ్బ తిన్నట్లు అన్నాడు ఈశ్వర్.

"సరే మాధవీ! నీ సహకారం లేక పోయింతర్వాత ఇంక నేను మాత్రంచేయగల్గిందేముందీ? సరే! ఇప్పుడే వెళ్ళి మా వాళ్ళకి నా అంగీకారం తెలియ జేస్తాను"

"అయ్యో! అంత కోపమెందుకు? ఈ కోపంలో నన్నొక్కదాన్నే ఇక్కడ వదలి వెళ్లి పోయేట్లున్నావ్!" నవ్వుతూ అంది మాధవి.

"నీకు అంతా నవ్వులాటలాగానే ఉంటుందిలే!" కోపంగా అన్నాడతను.

చాలాసేపు మవునంగా గడిచింది.

"మరింక వెళ్దామా?" లేచి నిలబడుతూ అంది మాధవి.

"పద" తప్పదన్నట్లు అన్నాడతను.

ఇద్దరూ ఆటోలో ఆమె ఇల్లు చేరుకున్నారు.

"గుడ్ నైట్" అంది మాధవి.

"గుడ్‌నైట్" బాధగా అన్నాడు ఈశ్వర్.

"ఇలా ఇదే ఆఖరిసారి కలుసుకోవడం కదూ?"

"అవును"

కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోయినయ్.

"వెళ్తాను" ఆ ఆటోలోనే వెనుదిరిగాడు ఈశ్వర్. మాధవి చేయివూపింది.

ఇంటి దగ్గర నిరంజనం కొడుకుకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

"ఏం ఆలోచించావురా?" గడపలోనే నిలబెట్టాడు ఈశ్వర్ని.

"మీ ఇష్టమొచ్చినట్లు చెయ్యండి నాన్నా"

ఆయన గడగడా నవ్వాడు.

"నీకు నిజంగా బుద్ధి లేదురా, మాధవి లాంటి అందమైన, గుణవంతురాల్ని చేసుకోవడానిక్కూడా ఇంతగా ఆలోచించాలా?"

ఈశ్వర్ విసురుగా తన గదిలోకి వెళ్లి పోయాడు. తండ్రి మీద అతనికి విపరీతంగా కోపం పెరిగిపోయింది. మాధవి లాంటి పిల్లని చేసుకోవడానిక్కూడా ఆలోచించాలా అట! అసలెవడాలోచిస్తున్నాడూ? తామిద్దరికీ పెళ్లికి ముందు ప్రేమ కలాపాలు జరిపే థ్రిల్ కావాలనిగాని లేకపోతే వీళ్ళమాట ప్రకారం ఎప్పుడో పెళ్ళి చేసుకునే వారు!, మంచం మీద కూలబడి బూట్లు విప్పుకుంటూ తన్లో తానే గొణుక్కోసాగాడీశ్వర్. *

(ఈ వారం వారపత్రిక 22-2-84)